

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΝΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ο Ροβέρτος ἀντελήφθη ὅτι, καθὼς πρίγανε ἡ κουνέντα, δὲν εἶχε νὰ μάθῃ τίποτε ἀπ' τὸν ἐφημέριον. Γι' αὐτὸ τὸν ἀποχαρτίσθη κ' ἔφυγε, ἀφοῦ προηγουμένως τὸν εἰδοποίησε ὅτι θὰ ξαναπερνοῦσε πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι γιὰ νὰ μάθῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνομιλίας του μετ' ἡ δεσποινίδα Βάσα.

ΛΕΥΚΗ ΒΑΖΑ

Ἡ Λευκὴ Βάσα, ἡ ἀτυχὴ αὐτὴ ὁρφανὴ, εἶχε μεγαλώσει περὶ ἀρετὰ καὶ εἶχε γίνει ὡραία καὶ δροσερὴ κόρη. Τὴν προηγουμένη νύχτα κοιμήθηκε πολὺ λίγο καὶ ἔξπνθη σὲ πρῶτο πλὺ νοορὶς ἀπ' τὰ πονηρά. Κάθισε ἀπάνω σὲ κρεβάτι τῆς, ἔχοντας ἑσπέρεια τὰ χρυσόσπινδα μαλλιά τῆς πού κατέβαιναν καὶ σκέπαζαν σάν μὲ μεταξωτὸ πέπλο τοὺς ὤμους τῆς καὶ περιέμενε τὴ θαλαμηπόλῳ τῆς βυθισμένη σὲ ρευθασμούς.

Σκεφτόταν τὶς περιποιήσεις τοῦ Κοντοσταυλοῦ μετὰ τῆς δολοφονίας τοῦ πατέρα τῆς καὶ τὶς ὑποχρεώσεις πού ὤφειλε σ' αὐτὸν καὶ στὸν γιὸ τοῦ Ἑρρίκου, ὁ ὁποῖος τὴν ἐθεωροῦσε σάν ἀδελφὴ του. Σκεφτόταν ἄκόμα κ' ἡ καρδιά τῆς σφίγγονταν, τὸν Ροβέρτο Κερ ποῦθελε νὰ τὴν κἀμῃ γυναικα του. Ὁ γάμος αὐτὸς τὴν τρομάζε. Τί μποροῦσε ὅμως νὰ κἀμῃ; Μποροῦσε ν' ἀσπρηθῇ τὴν τελευταία θέλησι τοῦ Κοντοσταυλοῦ καὶ τὴν ἰδιαίτερη ἐπιθυμία τοῦ νεαροῦ δυνάδε Ἑρρίκου; Ἡ σκέψις αὕτῃς τὴν βασάνιζαν φρικτά. Ποιὰ γνώμη ἔπρεπε νὰ πάρῃ; Νὰ πῇ τὸ ναι ἢ τὸ ὄχι;

Δάκρυα χοντρά ἀρχισαν νὰ κυλοῦν στὰ χλοιαῖα μάγουλά τῆς. Τὰ χεῖλιά τῆς ἔτρεμαν... Ἐμισοῦσε λοιπὸν ἡ Λευκὴ τὸν ἐπὶ τῆς Ροβέρτο; Αὐτὸ ἦταν τὸ μυστικὸ τῆς, φερόνταν βέβαια εὐγενικά πρὸς αὐτόν, μὰ ἡ εὐγένειά τῆς ἦταν προσποιητὴ. Ὅταν τὸν συναντοῦσε στὸν κήπο τοῦ πύργου, τὸν χαϊρετοῦσε μὲ μιὰ ὑπόκρισι κ' ἔτρεχε νὰ ἀπομακρυνθῇ γρήγορα ἀπὸ τὸν κήπο.

Χωρὶς νὰ ξέρῃ γι' αὐτὴ, ἡ ἐμφάνισις τῆς εἴχερε ἀνατροχίσαι... Μὰ δὲν ἦταν μόνον αὐτὸ πού βασάνιζε τὴν ἀτυχὴ νέα. Ὑπῆρχε στὴ μέση καὶ κάτι σοβαρότερο, μιὰ ἐρωτικὴ ἱστορία, πού τῆς εἶχε συμβῇ πρὸ τριῶν ἐτῶν καὶ πού θὰ τὴ διηγηθούμε ἀμέσως παρακάτω.

Ὅταν ἡ ἀτυχὴ βασίλισσα Μαρία Στουάρτ συνελήφθη, μετεφέρθη κρυφὰ σὲ φρούριό τῆς Βεϊλάνδης, σὲ ἀπόστασι εἰκοσι περὶ τοὺς λευγῶν ἀπ' τὸ Λονδίνο. Ἐκεῖ ἐκκεντρίσθη ἡ αἰσθητικὴ ἐπιτήρησις.

Μιὰ μέρα κάποιος νέος δεκαοχτὸς ὡς δεκαεννιά χρόνων, καθολικεύοντας ἕνα θαυμασιὸν γρηγόριο ἄλογο, ἔφτασε στὸς πρόποδας τοῦ φρουρίου, στὴν κορυφὴ τοῦ ὁποῖου ἦταν γκαρνέζ τὸ φρούριον. Ὁ ἔξνος ἔπεσε μπροστὰ τοῦ καλύτερου ξενοδοχείου κ' ἔφριξε τὰ χαλινάρια τοῦ ἁλόγου τὸν σὰ χέρι ἐνὸς ὑπηρετοῦ τῶν σταυλῶν.

— Ἡ εὐγένειά σας ἀνίχει στην ἀκολούθησιν τοῦ κόμητος Λέισσεστερ; ὡρῆσθε ὁ ὑπηρετῆς.

— Δὲν ἀνίχω παρὰ μόνο στὸν ἐνικό μου, ἀπάντησε ὁ νέος.

— Τότε λιποῦμαι, κῆρις...

— Γιὰ ποῦ πρῶμα;

— Γιὰτὶ ὅλοι οἱ σταυλοὶ τοῦ ξενοδοχείου κ' Ὁ πολεμιστὴς τῆς Βεϊλάνδης» ἔχουν νοικιαστῇ ἀπὸ τὸν εὐγενὴ λόρδο καὶ δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω τ' ἄλογο σας.

— Ἐγὼ ἀντιθέτως εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ τὸ κρατήσῃς, ἀπάντησε ὁ νέος, καὶ θὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω ἀμέσως, φίλε μου...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἔβαλε κρυφὰ δυὸ κορδόνες στὸ χεῖρ τοῦ ὑπηρετοῦ, ὁ ὁποῖος διευθύνθη ἀμέσως στὸ σταῖλο, μαζὺ μετ' ὁ ζῶο τοῦ ξένου.

Μὲ τὴν ἴδια εὐγένεια ὑποδέχτηκε τὸ νέο κ'

ὁ ξενόδοχος, ὁ Σχηπίων, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀπηύθυνε τὶς ἴδιες ἐρωτήσεις στὴν ἀρχὴ καὶ τοῦ ἔφερε τὶς ἴδιες δυσκολίες, λέγοντας ὅτι ὁλόκληρο τὸ οἶκμα εἶχε νοικιαστῇ ἀπὸ τὴν ἀκολούθησιν τοῦ κόμητος Λέισσεστερ. Ὁ νέος ὅμως ἔσπευσε νὰ τὸν ἀποστομώσῃ κ' αὐτὸν μετ' ὁ ἴδιο ἐπαιχέριμα πού εἶχε μεταχειριστῇ προηγουμένως γιὰ τὸν ὑπηρετῆ.

— Ἀφοῦ εἶνε ἐτσι, εἶπε ὁ ξενόδοχος σφίγγοντας στὴ φουχία του τὰ νομίσματα πού τοῦ ἔδωκε ὁ νέος, θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς ἐξοικονομήσω ὅσο μπορῶ. Μοῦ εἶπατε προητέρω ὅτι ὀνομάζεσθε Ρογήρος Βάλτερ, Μολονότι δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἐντιμότητα τοῦ ὀνόματός σας καὶ γιὰ σὰς τὸν ἴδιο προσωπίκω, ἐν τούτοις εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ ἀλλάξετε ὅσον καιρὸ θὰ μέινετε ἐδῶ.

— Ἐξηγηθήτε μου. Δὲν σὰς καταλαβαίνω.

— Θέλω νὰ πῶ ὅτι μιὰ καὶ νοίκιασα τὸ ξενόδοξο μου ὁλόκληρο στὸν εὐγενὴ λόρδο, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ πάω μέσα κανέναν ἄλλο. Ὡστόσο δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ φιλοξενήσω τὸν ἀνεμῖο μου, ὁ ὁποῖος εἶνε φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὁξφόρδης. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ γιὸς τοῦ ἀδελφοῦ μου αὐτὴ τὴν ὥρα παρακολουθεῖ τὰ μαθήματά του στὴν Ὁξφόρδη, θὰ τὸν ἀντικαταστήσῃτε σῆς. Τὸ θέλετε;

— Γιατὶ ὄχι; Πὼς ὀνομάζεται ὁ ἀνεμῖός σας;

— Ἀνδρέας Σχηπίων, ἔχει δυὸ ὀνόματα, βλέπετε.

— Σήμφονοι... θεῖε μου!

— Μιλὰς Σκωτιὰ;

— Ἀφοῦ εἶμαι Σκώτος!

— Μπράβο. Θὰ σοῦ ἐτοιμάσω, τώρα ἀμέσως, ἕνα πιάτο φαγί.

— Διὰ, ἀν' ἀγαπᾷτε... θεῖε μου.

— Ἐστω διὰ, εἶπε ὁ ξενόδοχος καὶ πῆγε νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ δείπνο τοῦ νέου, μοιρομυρίζοντας μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του:

— Ὁμορφος κ' ἔξυπνος νέος! Νὰ δυὸ πλεονεκτήματα πού δὲν θὰ τὰ ἀποκτήσῃς ποτὲ αὐτὸς ὁ κοτυλοῦλιακὸς ὁ ἀνεμῖός μου. Μὰ τί διάβολο ἦρθε ὁ νέος;

Νὰ κἀμῃ ἐδῶ αὐτὸς ὁ νεαρὸς Σκώτος; Φαίνεται πὼς εἶνε εὐπαιδείδης δίχως ἄλλο καὶ πρέπει νὰ τὸν παραμάνω...

Σὲ λίγο θεῖος καὶ ἀνεμῖος καθόνταν στὸ ἴδιο τραπέζι, ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο, μετ' ἡς ἴδιες σκέψεις κ' οἱ δύο στὸ κεφάλι. Νὰ φράξουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο...

— Λοιπὸν... θεῖε μου, τί μέρος τοῦ λόγου εἶνε αὐτὸς ὁ λόρδος Λέισσεστερ, πού παρὰ λίγο νὰ μοῦ κλείσῃ κατ'ἀμνησιν τὴν πόρτα τοῦ φιλόξενου ξενοδοχείου σου; ὡρῆσθε ὁ νέος.

— Δὲν τὸν γνωρίζεις; Ὅλοι οἱ Ἀγγλοὶ ξέρουν τὸν κόμητα Λέισσεστερ ἢ Ροβέρτο Ντουντλὲν...

— Τότε ἀφοῦ τὸν ξέρει ὅλος ὁ κόσμος καὶ μόνον ἐγὼ τὸν ἀγνοῶ, λάβε τὸν κόπο νὰ με πληροφορήσῃς.

— Δὲν εἶχα καμμιὰ διάθεσι νὰ σὰς μιλήσω, ἀλλὰ αἰσθάνομαι ἀπέναντί σας μιὰ ἀνεξήγητὴ ἐμπιστοσύνη. Ὁ μὸς πῆρε ὅμως κ' ἐσῆς ὑποτάξα γιὰ ποιά αἰτία περιπαλᾷσθε μόνος σας;

— Μὲ μεγάλῃ μου εὐχαρίστησιν μάλιστα, ἀφοῦ δὲν ἔχω τίποτε νὰ κρύψω.

— Λοιπὸν ὁ κόμης Λέισσεστερ εἶνε γιὸς τοῦ δουκὸς Ἰωάννου Ντουντλὲν, ὁ ὁποῖος ἀπεκεφαλίσθη μαζὺ μετ' ὁ μεγαλύτερο παιδί του καὶ τὴ νύφη του, ἐπειδὴ μετ' ὁ θάνατο τοῦ βασιλέως...

Ἐδοῦνάρου τοῦ ΣΤ' θέλησε νὰ οἰκειοποιηθῇ τὸ στέμμα.

— Ἀκούς ἐκεῖ!

— Μάλιστα, φίλε μου. Ὅσο γιὰ τὸν σημερινὸ ἀπόγονο, εἶνε ἕνας ἄντρας ὀρατότατος, πού τὸν ἀγαποῦν ὅλες ἡ κυρίες, ἄκόμα κ' ἡ ἴδια ἡ βασίλισσα, κατὰ πὼς θέλουν νὰ ποῦν ἡ κακὴς γλώσσες...

(Ἀκολουθεῖ).

